

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาความรู้ ทักษะ การปฏิบัติและเปรียบเทียบความรู้ ทักษะ เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ตามตัวแปรเพศและสาขาวิชา ผลของการวิจัยจะใช้เป็นแนวทางในการวางนโยบายให้ความรู้และการป้องกันเรื่องโรคเอดส์แก่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงในวิทยาลัยพลศึกษาที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาเอกพลศึกษาและวิชาเอกสุขศึกษา 5 แห่ง จำนวนประชากรทั้งหมด 2,261 คน กำหนดขนาดตัวอย่างประชากร โดยใช้สูตรยามานาเอ (Yamane) ได้ตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 400 คน แยกเป็นชาย 280 คน หญิง 120 คน แยกตามสาขาวิชาจะได้ตัวอย่างประชากรสาขาวิชาเอกพลศึกษา 308 คน และสุขศึกษา 92 คน ตัวอย่างประชากรในแต่ละแห่งได้จากการเทียบสัดส่วนจากประชากรทั้งหมดของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา โดยแยกตามเพศและสาขาวิชาโดยวิธีการเลือกเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยโดยแบ่งเป็น 4 ตอน คือ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักศึกษา ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ทักษะ และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ เก็บรวบรวมข้อมูลทางไปรษณีย์แล้วนำข้อมูลที่ได้อิงวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส เอกซ์ (SPSS*) ของสถาบันบริการคอมพิวเตอร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และการหาค่าร้อยละ ส่วนข้อมูลด้านความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่า "ที" (t-test) ความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีอายุระหว่าง 20-21 ปี ร้อยละ 49.0 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 1,500 - 2,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 51.0 ส่วนใหญ่อยู่หอพักโดยนักรวมกับเพื่อนคิดเป็นร้อยละ 52.0 แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์ส่วนใหญ่ นักศึกษาได้รับจากโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 84.0 รองลงมาคือหนังสือพิมพ์ วารสารหรือนิตยสารร้อยละ 71.0, 70.8 ตามลำดับ

2. ผลการศึกษาและเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

2.1 ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา โดยส่วนรวมอยู่ในระดับดี เมื่อศึกษาเป็นรายข้อพบว่า มีจำนวน 4 ข้อ ที่นักศึกษาจำนวนเกินกว่าร้อยละ 50 ที่ไม่สามารถตอบคำถามในข้อต่อไปนี้คือ

1. หลังจากที่ได้รับเชื้อโรคเอดส์เป็นระยะเวลานานเท่าใดจึงจะตรวจพบเชื้อโรคเอดส์
2. ข้อใดเป็นอาการและการแสดงของโรคเอดส์ระยะเริ่มแรก
3. บุคคลอาชีพใดที่มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์น้อยที่สุด
4. ปัจจุบันยารักษาโรคเอดส์ให้หยุดยั้งการแบ่งตัวของไวรัสเอดส์ในร่างกายผู้ป่วย

2.2 ผลการเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05

แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่า มีความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาหญิงมีความรู้ดีกว่านักศึกษาชาย จำนวน 2 ข้อ ดังนี้

1. ท่านคิดว่าวิธีใดดีที่สุดในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ในขณะนี้
2. คลินิกนิรนาม คือ สถานที่สำหรับทำอะไร

และนักศึกษาชายมีความรู้ดีกว่านักศึกษาหญิงมีจำนวน 1 ข้อ คือ

1. การใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องสวมใส่เมื่อใด

2.3 ผลการเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาระหว่าง นักศึกษาวิชาเอกพลศึกษากับสุขศึกษามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดย นักศึกษาสาขาวิชาเอกสุขศึกษามีความรู้ดีกว่านักศึกษาสาขาวิชาเอกพลศึกษา

เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่าสาขาวิชาเอกสุขศึกษามีความรู้ ดีกว่าสาขาวิชาเอกพลศึกษาจำนวน 5 ข้อดังนี้

1. โรคเอดส์เกิดจากเชื้อไวรัสเรียกว่าอะไร
2. ท่านอาจติดโรคเอดส์ได้จากวิธีใดบ้าง
3. ท่านคิดว่าวิธีใดดีที่สุดในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ในขณะนี้
4. ข้อความในข้อใดเป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับโรคเอดส์
5. วิธีใดที่ให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์แก่ประชาชนเหมาะสมที่สุด

3. ผลการศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา

3.1 ทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาอยู่ใน เกณฑ์ดี ค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติจำแนกตามเพศและสาขาวิชาเอกอยู่ในเกณฑ์ดี เมื่อ พิจารณาเป็นรายด้านจำแนกตามเพศและสาขาวิชาเอกพบว่าอยู่ในเกณฑ์ดีทุกด้านได้แก่ ทัศนคติด้านการติดต่อความเลื่อมและความรุนแรงของโรคเอดส์ ทัศนคติด้านการตรวจ และรักษาเกี่ยวกับโรคเอดส์ ทัศนคติด้านการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์

แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีค่าเฉลี่ยคะแนน ทัศนคติอยู่ในเกณฑ์ไม่ดี จำนวน 1 ข้อ คือ

ปัจจุบันท่านวิตกและกังวลกลัวการติดโรคเอดส์มาก

3.2 ผลการเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา โดยส่วนรวมจำแนกตามเพศและสาขาวิชาเอกพบว่า มีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาหญิงมีทัศนคติดีกว่านักศึกษาชายและสาขา วิชาเอกสุขศึกษามีทัศนคติดีกว่าสาขาวิชาเอกพลศึกษา

3.3 เปรียบเทียบทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาเป็นรายด้าน พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาหญิงมีทัศนคติดีกว่านักศึกษาชาย ในด้านการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์ และนักศึกษาสาขาวิชาเอกสุขศึกษามีทัศนคติ ดีกว่านักศึกษาสาขาวิชาเอกพลศึกษาในด้านการตรวจและรักษาเกี่ยวกับโรคเอดส์และ ทัศนคติด้านการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์

3.4 เปรียบเทียบทัศนคติของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงเป็นรายข้อ พบว่า มีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาหญิงมีทัศนคติดีกว่า นักศึกษาชาย จำนวน 7 ข้อดังนี้

1. โรคเอดส์เป็นโรคที่เป็นปัญหาสังคมจึงเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนที่ช่วยกันต่อต้านโรคเอดส์
2. การตรวจโรคเอดส์ไม่มีความจำเป็น เพราะถึงจะรู้ว่าเป็นโรคเอดส์แล้วก็รักษาไม่ได้ทำให้กลัวเปล่า ๆ
3. วิธีการตรวจเลือดเพื่อวินิจฉัยโรคเอดส์ในเมืองไทย ขณะนี้ยังเชื่อถือไม่ได้ เพราะยังไม่มีมาตรฐานและวิธีการดีพอ
4. ลูกผู้ชายแท้ ๆ ต้องขึ้นครุโดยไม่กลัวเอดส์
5. หมดสม้ยแล้วในการที่จะมีคู่นอนเพียงคนเดียว
6. ใช้เข็มฉีดยาร่วมกันกับเพื่อนสนิทไม่เสี่ยงต่อการเกิดโรคเอดส์ แต่เป็นการเอื้อเพื่อชิงกันและกัน
7. โรคเอดส์เป็นโรคที่สังคมรังเกียจ ดังนั้นผู้ป่วยโรคเอดส์ควรประชดสังคมด้วยการทำให้ผู้อื่นได้รับเชื้อ

3.5 เปรียบเทียบทัศนคติ จำแนกตามสาขาวิชาเอกเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาสาขาวิชาเอกพลศึกษาและสาขาวิชาเอกสุขศึกษามีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาสาขาวิชาเอกสุขศึกษามีทัศนคติดีกว่านักศึกษาสาขาวิชาเอกพลศึกษา จำนวน 14 ข้อดังนี้

1. โรคเอดส์เป็นโรคที่เป็นปัญหาสังคม จึงเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนที่ช่วยกันต่อต้านโรคเอดส์
2. โรคเอดส์เป็นโรคติดต่อที่สังคมรังเกียจ ดังนั้นคนที่ เป็นโรคเอดส์จึงเป็นคนที่น่ารังเกียจด้วย
3. เพศหญิงไม่กลัวเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์
4. การร่วมเพศกับคนที่มิใช่เอดส์เพียงครั้งเดียว ไม่อาจติดเชื้อเอดส์ได้
8. ถ้าท่านเป็นโรคเอดส์ฆ่าตัวตายเสียดีกว่าทรมาณอยู่ต่อไป
9. คนที่เป็นโรคเอดส์ไม่ควรมีชีวิตอยู่ในครอบครัวและสังคมต่อไป

10. การตรวจโรคเอดส์ไม่มีความจำเป็น เพราะถึงจะรู้ว่าเป็นโรคเอดส์แล้วก็รักษาไม่ได้ ทำให้กลัวใจเปล่า ๆ
11. วิธีการตรวจเลือดเพื่อวินิจฉัยโรคเอดส์ในเมืองไทย ขณะนี้ยังไม่เชื่อถือไม่ได้
21. หมดสมัยแล้วในการที่จะมีคู่นอนเพียงคนเดียว
23. ใช้เข็มฉีดยาร่วมกับเพื่อนสนิทไม่เสี่ยงต่อการเกิดโรคเอดส์ แต่เป็นการเอื้อเพื่อชิงกันและกัน
24. การโกนหนวดที่ร้านตัดผมโดยใช้มีดโกนร่วมกับผู้อื่น อาจมีโอกาสติดเชื้อเอดส์ได้
25. การสักผิวหนังสามารถทำให้อยู่ยงคงกระพัน ยิ่งไม่เข้าพันไม่ขาด ไม่เสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์แต่อย่างใด
26. โรคเอดส์เป็นโรคที่สังคมรังเกียจ ดังนั้นผู้ป่วยโรคเอดส์ควรประชดสังคมด้วยการทำให้ผู้อื่นได้รับเชื้อ

4. การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์

4.1 นักศึกษามีค่าปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์โดยส่วนรวมอยู่ในระดับดี แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ในด้านเพศ นักศึกษาชายใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเวลามีการร่วมเพศเพียงร้อยละ 48.9 รองลงมาเคยเที่ยวหญิงโสเภณีร้อยละ 41.5 นักศึกษาหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์โดยฝ่ายชายไม่ใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 0.8 ส่วนด้านยาเสพติดนักศึกษาชายมีเพื่อนสนิทที่เคยทดลองยาเสพติดโดยการสูดดมร้อยละ 22.4 และมีนักศึกษาชายฉีดยาเสพติดโดยใช้เข็มฉีดยาร่วมกับผู้อื่นร้อยละ 5 ด้านของใช้ทั้งนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ใช้ที่ตัดเล็บและมีดโกนหนวดร่วมกับผู้อื่น

4.2 ค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์

ค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาชายและสาขาวิชาอยู่ในระดับดี โดยแบ่งเป็นรายด้านดังนี้

4.2.1 ด้านยาเสพติดของเพื่อนนักศึกษาชายหญิง มีค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติอยู่ในระดับดี 5 ข้อ คือ มีเพื่อนสนิททดลองยาเสพติดโดยการสูดดม กินและฉีดเข้าเส้น และฉีดโดยการแยกเข็ม และฉีดยาเสพติดโดยใช้เข็มฉีดยาร่วมกับผู้อื่น

ด้านสาขาวิชา ค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติอยู่ในระดับดี
ทั้งโดยส่วนรวมและรายข้อ

4.2.2 ด้านของใช้ทั้งนักศึกษาชายหญิงและสาขาวิชา มีค่า
เฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้ 2 ข้อ คือ เคยใช้ที่ตัดเล็บร่วมกับผู้อื่น เคยใช้
มิดโกนหนวดร่วมกับผู้อื่น มีการปฏิบัติอยู่ในระดับดี 3 ข้อ คือ เคยใช้แปรงสีฟันร่วมกับกับ
ผู้อื่น โดยใช้บริการเจาะหูตามห้างสรรพสินค้าและเคยสักตามผิวหนังโดยใช้เครื่องมือ
ร่วมกับผู้อื่น

4.3 ค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติด้านเพศของนักศึกษาชายทั้งหมด มีการ
ปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษาชายทั้งหมดมีค่าเฉลี่ยการ
ปฏิบัติอยู่ในระดับไม่ดี 1 ข้อ คือ ใช้ถุงยางอนามัยเวลามีการร่วมเพศและมีการปฏิบัติอยู่
ในระดับพอใช้คือ การเที่ยวหญิงโสเภณี

นักศึกษาหญิงทั้งหมดมีค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติด้านเพศอยู่ใน
ระดับดีในข้อที่ว่า มีเพศสัมพันธ์โดยฝ่ายชายไม่ใช้ถุงยางอนามัย

4.4 ค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติด้านการใช้ถุงยางอนามัย ของนักศึกษา
ชายและหญิงที่เคยใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับไม่ดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า
นักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติในการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับไม่ดี 3 ข้อ คือ ด่วน
หมดอายุข้างของก่อนซื้อถุงยางอนามัย สวมถุงยางอนามัยก่อนมีการร่วมเพศและถอด
ถุงยางอนามัยด้วยความระมัดระวัง และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้ 1 ข้อ คือ ใช้
ถุงยางอนามัยเพียงครั้งเดียวแล้วทิ้งไป

นักศึกษาหญิง มีค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติในการใช้ถุงยางอนามัย
อยู่ในระดับต้องปรับปรุงแก้ไข 2 ข้อ คือ สวมถุงยางอนามัยก่อนมีการร่วมเพศ ถอด
ถุงยางอนามัยด้วยความระมัดระวัง และมีการปฏิบัติอยู่ในระดับไม่ดี 2 ข้อ คือ ด่วน
หมดอายุข้างของก่อนซื้อถุงยางอนามัย และใช้ถุงยางอนามัยเพียงครั้งเดียวแล้วทิ้งไป

ด้านสาขาวิชาเอก มีค่าเฉลี่ยคะแนนการปฏิบัติในการใช้ถุงยาง
อนามัยอยู่ในระดับไม่ดี เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สาขาวิชาเอกพลศึกษามีค่าเฉลี่ย
การปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้ 1 ข้อ คือ ใช้ถุงยางอนามัยครั้งเดียวแล้วทิ้งไป

ค่าเฉลี่ยการปฏิบัติในการใช้ถุงยางอนามัย สาขาวิชาเอกอยู่ใน
ระดับไม่ดี คือ ด่วนหมดอายุข้างของ สวมถุงยางก่อนมีการร่วมเพศ ถอดถุงยางอนามัย
ด้วยความระมัดระวัง และใช้ถุงยางอนามัยครั้งเดียวแล้วทิ้งไป

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความรู้ทัศนคติและการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ สามารถอภิปรายประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์

1.1 ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา พบว่า โดยส่วนรวมแล้วนักศึกษาบางส่วนที่มีความรู้อยู่ในระดับดีมากร้อยละ 34.5 รองลงมา มีความรู้ในระดับดีร้อยละ 25.5 และมีความรู้ระดับไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำร้อยละ 8.3 แสดงให้เห็นว่ายังมีนักศึกษาบางส่วนร้อยละ 40 ที่มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาเคยได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องโรคเอดส์จาก โทรทัศน์มากที่สุดร้อยละ 84.0 รองลงมาจากหนังสือพิมพ์ วารสารหรือนิตยสารร้อยละ 71.0 และ 70.8 ตามลำดับ ทั้งนี้เป็นผลจากการรณรงค์ในเชิงรุกของกระทรวง สาธารณสุขช่วยกันเร่งเผยแพร่ความรู้ให้แก่ชุมชนเพื่อสกัดกั้นการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ (โครงการจัดสร้างศูนย์ส่งเสริมสุขภาพผู้ป่วยและผู้ติดเชื้อเอดส์, ม.ป.ป.) นอกจากนี้อิทธิพลจากสื่อมวลชนเช่นโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ที่ทั้งรัฐบาลและเอกชนได้ร่วมมือกันเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ไปยังประชาชน และประกอบกับ กระทรวงศึกษาธิการมีคำสั่งที่ สป 306/2533 แต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำคู่มือป้องกันโรคเอดส์ในสถานศึกษา เพื่อสนับสนุนนโยบายในการป้องกันควบคุมโรคเอดส์ตามมติคณะรัฐมนตรี กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำแผนป้องกันโรคเอดส์ในสถานศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา โดยยึดการเรียนการสอนให้นักเรียนมีความรู้ เจตคติและการปฏิบัติอย่างถูกต้อง กำหนดให้มีการสอดแทรกความรู้เรื่องโรคเอดส์ในทุกวิชาและทุกครั้งที่มีโอกาส (แผนป้องกันโรคเอดส์ในสถานศึกษา 2535-2539 ระดับมัธยมศึกษา) จึงทำให้นักศึกษามีความรู้อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิชิต นิตักษ์เทพสมบัติ (2531) พบว่า ชาวคนไทยได้ทราบเรื่องโรคเอดส์จากสื่อมวลชนมากที่สุด อย่างไรก็ตามยังมีนักศึกษามากกว่าร้อยละ 50 ยังไม่มีความรู้ในเรื่องระยะเวลาในการตรวจพบเชื้อโรคเอดส์ในเลือด ซึ่งเป็นความรู้ที่จำเป็นต้องรู้เพราะส่วนใหญ่จะตรวจพบมีเลือดเอดส์บวกภายหลัง 3 เดือนไปแล้ว โดยผู้ป่วยจะไม่มีอาการเลย แต่สามารถแพร่โรคให้กับผู้อื่นได้ (ประพันธ์ ภาณุภาค, 2535) และนักศึกษายังไม่มี

ความรู้เรื่องอาการและการแสดงของโรคเอดส์ในระยะเริ่มแรกนั้นมีอาการอย่างไร หากไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ก็จะละเลยไม่สนใจ รวมทั้งไม่รู้ว่าบุคคลอาชีพใดที่มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ และปัจจุบันนี้มียาวนานใดให้หยุดยั้งการแบ่งตัวของไวรัสเอดส์ในร่างกาย ซึ่งข้อความรู้เหล่านี้ นักศึกษาควรจะรู้ เพราะจะต้องไปสอนนักเรียน นักศึกษา และเป็นเรื่องเสี่ยงต่อการแพร่เชื้ออีกด้วย ดังนั้นความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษา จะดีขึ้น ถ้าจะมีการบรรจุความรู้เรื่องโรคเอดส์ไว้ในหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ การศึกษาระดับสูง และจัดให้มีการจัดการเรียนการสอนโดยครูที่ผ่านการอบรมมาแล้ว โดยเน้นเรื่องการติดต่อ อาการ การรักษาและการป้องกัน

1.2 การเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ระหว่างนักศึกษาชาย กับนักศึกษาหญิง

ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงโดย ส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบอร์เนียร์ และคณะ (1990) ที่พบว่านักศึกษาระดับวิทยาลัยมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์มาก ข้อค้นพบนี้อาจเนื่องมาจากการที่นักศึกษาได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนมาก ในช่วงที่มีการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์และการจัดอบรมครูผู้ศึกษาให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของหลายหน่วยงาน จึงทำให้พบว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน

แต่เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์เป็นรายข้อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาหญิงมีความรู้ดีกว่านักศึกษาชายในข้อที่ว่าท่านคิดว่าวิธีใดดีที่สุดในการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ในขณะนี้ จากข้อค้นพบนี้อาจเนื่องมาจากสภาพการเป็นอยู่ในปัจจุบันผู้หญิงต้องช่วยเหลือตัวเองมากขึ้น อีกทั้งสภาพร่างกายของผู้หญิงง่ายต่อการติดเชื้อเอดส์จากการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งอาจจะรับเชื้อเอดส์ได้โดยไม่รู้ตัว และมีโอกาสที่จะถ่ายทอดเชื้อเอดส์ต่อกับลูกในครรภ์ได้ร้อยละ 30 -50 ประกอบกับช่วงที่กำลังเก็บข้อมูลอยู่นั้นสตรีได้ร่วมมือร่วมใจกันรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ ทำให้นักศึกษาหญิงจำเป็นจะต้องรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับโรคเอดส์และวิธีการรณรงค์ต่อต้านเอดส์รวมทั้งทราบว่าคลินิกนิรนามมีไว้สำหรับทำอะไรด้วย

ส่วนความรู้ของนักศึกษาชายเป็นรายข้อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาชายมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ดีกว่านักศึกษาหญิงในข้อที่ว่าการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้องสวมใส่เมื่อใด เนื่องมาจากเป็นเรื่องของผู้ชายโดยตรงและโดยธรรมชาติของเพศชายจะมีความสนใจและมีการปฏิบัติในเรื่องเพศ

มากกว่าเพศหญิง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2526) พบว่า นักเรียนชายมีประสบการณ์ทางเพศมากกว่านักเรียนหญิง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สำเร็จ แสงชื่อ (2531) ผู้ที่ใช้ถุงยางอนามัยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ทั้งนี้ เพราะผู้ที่รู้ถึงประโยชน์ของถุงยางอนามัยสามารถใช้ในการป้องกันโรคได้ ก็อาจจะ เป็นผลสืบเนื่องส่วนหนึ่งที่จะทำให้ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องถุงยางอนามัยดีกว่าหันมาใช้ ถุงยางอนามัยป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้แล้วสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุ และนิตยสารต่าง ๆ ประเภทวัยรุ่น อายมู ขบราร์ไนท์คลับ สถานอาบอบนวด เป็นต้น ที่ทำให้นักศึกษาชายมีความสนใจใคร่อยาก จะทดลองเข้าไปใช้บริการและทำให้รู้จักวิธีใช้ถุงยางอนามัยได้ถูกต้องดีกว่านักศึกษาหญิง

1.3 การเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ระหว่างนักศึกษสาขา วิชาเอกพลศึกษากับเอกสุขศึกษา

การเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษา จำแนก ตามสาขาวิชาเอกโดยส่วนรวมและรายข้อมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยนักศึกษสาขาวิชาสุขศึกษามีความรู้ดีกว่าสาขาวิชาเอกพลศึกษา ซึ่งสอดคล้อง กับงานวิจัยของ เปรมศักดิ์ เพียยุระ และคณะ (2532) ที่พบว่า นักศึกษาใน ศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพมีความรู้และความตื่นตัวต่อโรคเอดส์มากกว่านอกศูนย์วิทยาศาสตร์ สุขภาพ นอกจากนี้คุณลักษณะ กุลโกวิท (2524) พบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาสุขศึกษากับ ครูที่สำเร็จวิชาเอกสุขศึกษามีความสนใจทางด้านสุขภาพสูงสุด รองลงมาเป็นนักเรียนที่ เรียนวิชาสุขศึกษากับครูสำเร็จวิชาเอกพลศึกษา วิชาโทสุขศึกษา ส่วนนักเรียนที่เรียน วิชาสุขศึกษากับครูสำเร็จการศึกษาระดับอื่น ๆ นั้น มีความสนใจทางด้านสุขภาพใน ระดับต่ำ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้สาขาวิชาเอกสุขศึกษามีความรู้ดีกว่าสาขาวิชา พลศึกษาในเรื่องของการรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์และวิธีที่เหมาะสมที่สุดในการให้ความรู้ เกี่ยวกับโรคเอดส์แก่ประชาชน รวมทั้งโรคเอดส์เกิดจากเชื้อไวรัสเรียกว่าอะไร การติดต่อของโรคเอดส์ติดต่อได้อย่างไร และวิธีการให้ความรู้ในการป้องกันโรคเอดส์ ควรทำอย่างไร ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากสาขาวิชาเอกสุขศึกษาเรียนกระบวนวิชา ทางสุขศึกษามากกว่าสาขาวิชาเอกพลศึกษา จึงทำให้สาขาวิชาสุขศึกษามีความรู้ดีกว่า สาขาวิชาเอกพลศึกษา

2. ทศคดีเกี่ยวกับโรคเอดส์

2.1 จากการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาโดยส่วนรวมมี

ทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในเกณฑ์ดีซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวินา กระแสสุกอร์ตัน (2532) ที่พบว่าทัศนคติเกี่ยวกับการติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในเกณฑ์ดี ทั้งนี้เนื่องจากสถานการณ์ปัจจุบันเรื่องโรคเอดส์กำลังเป็นที่สนใจของทุกหน่วยงานทั้งรัฐบาลและเอกชนมีการอบรมให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์หลายรูปแบบหลายวิธี ตลอดจนสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ วิทยุ อวสารและนิตยสาร ต่างก็ให้ข่าวสารข้อมูลเรื่องโรคเอดส์กันมากมาย สิ่งเหล่านี้เมื่อประกอบเข้าด้วยกัน จะมีผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษา ถึงแม้ว่าจะมีทัศนคติอยู่ในเกณฑ์ดีโดยส่วนรวม แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะพบว่าทัศนคติด้านการป้องกันโรคเอดส์ยังไม่ดีในเรื่องที่ว่าหมดสมัยแล้วในการที่มีคู่นอนเพียงคนเดียว เนื่องมาจากอิทธิพลและค่านิยมของคนไทย ตั้งแต่สมัยโบราณมักมีการรยาหลายคน และเป็นลักษณะธรรมชาติของเพศชายที่มีความต้องการทางเพศสูง มักจะเบื่อง่าย ชอบเปลี่ยนคู่นอนบ่อย ๆ เพื่อความมีชีวิตชีวา ซึ่งทัศนคตินี้ควรได้รับการแก้ไข เพราะอาจจะนำไปสู่การปฏิบัติไม่ถูกต้องทั้งนี้อาจจะเสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์เนื่องจากการล่าส่อนทางเพศ นอกจากนี้ยังต้องแก้ไขทัศนคติของนักศึกษาชายในทัศนคติที่ว่า ลูกผู้ชายแท้ ๆ ต้องขึ้นครุโดยไม่กลัวเอดส์ รวมทั้งทัศนคติไม่ถูกต้องที่เป็นเรื่องเสี่ยงต่อการติดเชื้อที่ว่าใช้เข็มฉีดยาร่วมกันกับเพื่อนสนิท ไม่เสี่ยงต่อการเกิดโรคเอดส์แต่เป็นการเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกัน ซึ่งผลจากรายงานสรุปสถานการณ์โรคเอดส์ ประจำวันที่ 31 มีนาคม 2535 ปรากฏว่ากลุ่มผู้ใช้ยาเสพติดชนิดฉีดเข้าเส้นมีร้อยละ 11.3 ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์อย่างยิ่ง นอกจากนี้ นักศึกษายังมีทัศนคติไม่ถูกต้อง คือ มีความวิตกกังวลกลัวการเป็นโรคเอดส์มากเกินไป เนื่องจากมีความรู้ไม่ถูกต้อง ทำให้มีทัศนคติไม่ถูกต้องด้วย ดังนั้นสถานศึกษาควรให้ความรู้และทัศนคติในเรื่องดังกล่าว เพื่อจะได้นำไปปฏิบัติได้ถูกต้อง

เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงโดยส่วนรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยมีนักศึกษาหญิงมีทัศนคติดีกว่านักศึกษาชายในด้านการปฏิบัติในการป้องกันโรคเอดส์ ด้วยเหตุผลที่ว่ากระษาคของโรคเอดส์ได้เปลี่ยนรูปแบบจากกลุ่มรักร่วมเพศ และกลุ่มผู้ติดยาเสพติดเข้าสู่ระบบครอบครัวมากขึ้นและปัจจุบันสตรีได้รับเชื้อเอดส์ในอัตราที่เท่าเทียมกับบุรุษโรคเอดส์นี้ได้กลายเป็นสาเหตุของการเสียชีวิตของสตรีอายุระหว่าง 20-40 ปี ในเมืองใหญ่ ๆ ในทวีปแอฟริกา ทวีปยุโรป และทวีปอเมริกา นายเด เควยาร์ กล่าวว่าสถิติขององค์การอนามัยโลกชี้ว่าในขณะที่สตรีในวัยนี้พร้อมจะมีบุตรติดเชื้อแล้วกว่า 3 ล้านคน อันจะส่งผลให้ภายในปลายทศวรรษนี้ เด็กและทารกราว 10 ล้านก็จะติดเชื้อไปด้วย

วัฒนา เต่าทอง (2534) จากบทบาทของความ เป็นหญิง และเป็นแม่ที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ความเป็นอยู่และสมาชิกในครอบครัว จึงทำให้นักศึกษาหญิงมีความสนใจ มีทัศนคติในด้าน สุขภาพมากกว่าชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของบาสเลย์ (1989) ซึ่งทำการศึกษา เรื่องการสำรวจความรู้ ความเชื่อ และเลือกปฏิบัติในพฤติกรรมเกี่ยวกับโรคเอดส์ใน นักเรียนระดับ 10 จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตเมือง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนหญิง มีทัศนคติที่ดีต่อโรคเอดส์มากกว่านักเรียนชาย

2.3 เมื่อเปรียบเทียบแยกตามสาขาวิชาเอกพบว่า มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาเอกสุขศึกษามีทัศนคติดีกว่านักศึกษา สาขาวิชาเอกพลศึกษาในด้านการตรวจรักษาเกี่ยวกับโรคเอดส์และการปฏิบัติในการ ป้องกันโรคเอดส์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิชาเอกสุขศึกษาเป็นกลุ่มที่เลือกเรียนวิชาสุขศึกษา และเนื้อหาหลักสูตรมีความสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ ความเข้าใจและเจตคติที่ดี และเห็นคุณค่าของสุขศึกษา อีกทั้งมีทัศนคติในการป้องกันเรื่องโรคเอดส์ดีเข้าใจขอบข่าย ของศาสตร์และเห็นความจำเป็นในการดูแลสุขภาพของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการค้นพบ ของ รัชนิวรรณ จินธรรม (2534) พบว่า นักศึกษาเอกสุขศึกษามีมโนทัศน์ทางสุขภาพ และการดูแลสุขภาพตนเองดีกว่านักศึกษาวิชาเอกพลศึกษา นอกจากนี้ศุภลักษณ์ กุลโกวิท (2524) พบว่านักเรียนที่เรียนวิชาสุขศึกษากับครูสำเร็จวิชาเอกสุขศึกษา มีความสนใจ ทางด้านสุขภาพสูงสุด รองมาเป็นนักเรียนที่เรียนวิชาสุขศึกษากับครูสำเร็จวิชาเอก พลศึกษา วิชาโทสุขศึกษา ส่วนนักเรียนที่เรียนวิชาสุขศึกษากับครูที่สำเร็จการศึกษาวិชา เอกนั้น ๆ มีความสนใจทางด้านสุขภาพในระดับต่ำ และยังสอดคล้องกับการค้นพบของ เปรมศักดิ์ เพ็ญระ และคณะ (2532) นักศึกษาในศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพมีความรู้ ทัศนคติดีกว่านอกศูนย์วิทยาศาสตร์สุขภาพอย่างมีนัยสำคัญ และ ดันน์ (1980) พบว่า ความรู้และทัศนคติในการดูแลสุขภาพตนเองทางการแพทย์ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติ เพศ เชื้อชาติ ฐานะทางครอบครัว พื้นฐานทางวิชาการ การรับรู้ใน ความสามารถทางวิชาการของตนเองมีผลต่อความรู้ ทัศนคติในการดูแลสุขภาพตนเอง ทางการแพทย์ของนักศึกษา และพบว่าความสามารถด้านวิชาการเป็นตัวแปรที่สำคัญใน การพยากรณ์ความรู้ในการดูแลสุขภาพตนเอง

3. การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์

3.1 การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาชายหญิงและนักศึกษา สาขาวิชาเอกอยู่ในระดับดี ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากนักศึกษาได้รับความรู้เกี่ยวกับอันตราย

ของโรคเอดส์จากสื่อมวลชนทุกประเภททำให้เกิดความตระหนักและมีเจตคติที่ดีต่อการดูแลสุขภาพของตนเองและสามารถปฏิบัติตนให้ปลอดภัยจากโรคเอดส์ได้ แต่ในด้านยาเสพติดพบว่านักศึกษามีเพื่อนสนิทที่ใช้ยาเสพติดทั้งสุดอม นิดยา เข้าเส้น และแยกเข็มนิดยา และมีนักศึกษาร้อยละ 5 นิดยาเสพติดโดยใช้เข็มร่วมกับผู้อื่นซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเป็นห่วงในสถาบันการศึกษา จากข้อมูลทั่วไปเด็กส่วนใหญ่อยู่หอพักโดยนักรวมกับเพื่อนคิดเป็นร้อยละ 52.0 และอยู่วัดร้อยละ 6 จากสภาพแวดล้อม ความสัมพันธ์และความสนิทสนมอาจจะทำให้วัยรุ่นจับกลุ่มมั่วสุมกับเพื่อน ๆ ที่อยู่ในหอพักเดียวกันหรืออยู่ในวัดจับกลุ่มและชักชวนให้ลองเสพยาของมีนเมา ซึ่งเด็กวัยรุ่นจะเริ่มสูบบุหรี่ ดมกาว ทินเนอร์และสูบกัญชาและเริ่มพัฒนาขึ้นเป็นการใช้เฮโรอีนด้วยการโรย จนกระทั่งพัฒนาเป็นการฉีด (ยศ สันตสมบัติ และคณะ, 2533) ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ วุฒิ เหล่าสุนทร และคณะ (2524) พบว่าสาเหตุของการแพร่ระบาดของยาเสพติดเกิดจากสิ่งแวดล้อมและกลุ่มเพื่อนชักชวนร้อยละ 28 และเกิดจากความอยากรู้อยากเห็น อยากรทดลองของเยาวชนร้อยละ 65.3 ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ ดังนั้นควรจรรณรงค์เผยแพร่ข้อมูลและสร้างความตระหนักเกี่ยวกับการติดเชื้อเอดส์จากยาเสพติด

3.2 การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ด้านของใช้พบว่า นักศึกษาชายหญิงและสาขาวิชามีการใช้ที่ตัดเล็บ มีดโกน และแปรงสีฟันร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นเรื่องที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ ถึงแม้ว่ายังไม่เคยมีรายงานผู้ป่วยที่ติดเชื้อจากการใช้ของใช้ร่วมกัน แต่เนื่องจากเชื้อเอดส์สามารถติดต่อได้โดยทางเลือด อีกทั้งนักศึกษาล้วนใหญ่พักรวมอยู่กับเพื่อนที่หอพักและมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 1,000 บาทร้อยละ 41.3 จากสภาพสิ่งแวดล้อมความเป็นอยู่และสภาพฐานะทางเศรษฐกิจจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสุขภาพของนักศึกษา ทำให้พฤติกรรมลดลงขาดการระมัดระวังและมักง่ายในการใช้ของร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสมจิตต์ สุพรรณทัศน์ (2529) ที่พบว่า "พฤติกรรมของบุคคลต้องเริ่มที่พัฒนาขึ้นจากบ้าน...ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมการกิน การนอน การรักษาความสะอาด...พ่อแม่สามารถที่จะสอนให้เด็กมีพฤติกรรมไปในแบบนั้น เมื่อเด็กเข้าเรียนแล้ว การเรียนรู้โดยกระบวนการทางสังคม อิทธิพลของบุคคลและสิ่งแวดล้อมนอกบ้านเริ่มมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลเพิ่มขึ้น บทบาทของครอบครัวต่อการพัฒนาพฤติกรรมจะลดลงไป"

การปฏิบัติเกี่ยวกับผู้ที่เคยใช้ถุงยางอนามัย จากการวิจัยพบว่า การปฏิบัติด้านการใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษายู่ในระดับไม่ดี มีนักศึกษาเพียงร้อยละ 48.9 ที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเวลามีการร่วมเพศ อีกร้อยละ 51.1 ไม่เคยใช้ถุงยาง

อนามัยและไม่เคยมีการร่วมเพศ จากผลการวิจัยพบว่า มีนักศึกษาบางส่วนที่เกี่ยวข้องหญิง
โสเภณี มีการผลัดเปลี่ยนคู่นอนและมีการร่วมเพศทางทวารหนักกับผู้อื่น พฤติกรรม
ดังกล่าวล้วนเสี่ยงต่อการติดและการแพร่กระจายเชื้อเอ็ดส์ เพราะโรคเอ็ดส์สามารถ
แพร่ได้โดยการมีเพศสัมพันธ์ จากผลการเฝ้าระวังการติดเชื้อ HIV เฉพาะพื้นที่ใน
ประเทศไทยเดือนมิถุนายน 2533 พบว่า อัตราการติดเชื้อ HIV ในหญิงโสเภณีโดยตรง
ในเชียงใหม่ เชียงราย เท่ากับร้อยละ 45.6 และ 67 ตามลำดับ (รายงานการวิจัย
หมายเลข 3 โครงการโรคเอ็ดส์ สภากาชาดไทย, 2534) ซึ่งมีอัตราการเสี่ยงสูง
ดังนั้นควรจะให้ความรู้เรื่องการใช้ถุงยางอนามัยที่ถูกต้อง เช่น การดูวันหมดอายุข้างของ
ก่อนซื้อถุงยางอนามัย ควรสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งก่อนมีการร่วมเพศ และการใช้
ถุงยางอนามัยเพียงครั้งเดียวแล้วทิ้งไป

3.3 การปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอ็ดส์ด้านเพศพบว่า นักศึกษาชายทั้งหมด
มีการปฏิบัติอยู่ในระดับพอใช้ แม้ว่านักศึกษาจะมีความรู้และทัศนคติอยู่ในระดับดีก็ตามแต่
ในด้านการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการระบาดของโรคเอ็ดส์นี้ก็ยังพบว่ามีข้อบกพร่องอยู่มากที่
ต้องแก้ไข (เทพนม เมืองแมน, 2531 และเบอร์เนียร์ และคณะ, 1990) จากผล
การวิจัยพบว่า นักศึกษาชายเพียงร้อยละ 48.9 เท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งก่อนมี
การร่วมเพศ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงเรื่องการแพร่กระจายของโรคเอ็ดส์ นอกจากนี้
นั้นนักศึกษาชายร้อยละ 32.9 ยังผลัดเปลี่ยนคู่นอน และนักศึกษาชายร้อยละ 22.2 ใช้
ปากกับอวัยวะเพศกับคู่นอน และร้อยละ 9.6 ร่วมเพศทางทวารหนักกับผู้อื่น ซึ่ง
สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชลอ แดงเปี่ยม, ประสงค์ ลิมตระกูล (2526) เดวิด
และคณะ (1991) พบว่าเด็กวัยรุ่นมีประสบการณ์และมีความสัมพันธ์ทางเพศเร็ว มี
การเที่ยวโสเภณีกับบุคคลที่ส่ำสอนทางเพศ และพบว่าเด็กมีความรู้ลึกทางเพศ อยากรู้
อยากเห็น และเสาะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศด้วยตนเอง และจากรายงาน
สรุปของสถานการณ์โรคเอ็ดส์ ประจำวันที่ 31 มีนาคม 2535 พบว่าปัจจัยเสี่ยงของ
ผู้ป่วยเอ็ดส์ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มติดต่อกับการมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 82 (342 ราย) เป็น
ชายรักต่างเพศร้อยละ 65.7 (274 ราย) ชายรักร่วมเพศร้อยละ 6 (25 ราย)
ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเป็นโรคเอ็ดส์สูงที่สุด จำเป็นต้องมีการรณรงค์แก้ไขโดยด่วน

วิทยาลัยที่นำมาศึกษาครั้งนี้ไม่ได้มาด้วยการสุ่ม แต่เลือกมาเฉพาะ
วิทยาลัยที่เปิดสอนสาขาวิชาเอกสุศึกษาเท่านั้น เพื่อการเปรียบเทียบ ดังนั้นผลการวิจัย
นี้อาจจะนำไปใช้กับวิทยาลัยพลศึกษาทั้งหมดไม่ได้ ควรจะได้มีการศึกษาเรื่องนี้กับ
วิทยาลัยที่ไม่เปิดสอนวิชาเอกสุศึกษาเพื่อจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับโครงการ

รณรงค์ป้องกันเอดส์ของกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงศึกษาธิการได้บรรลุวัตถุประสงค์

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใคร่เสนอแนะต่อไปนี้

1. วิทยาลัยพลศึกษาควรจัดให้มีการบรรจุเนื้อหาเรื่องโรคเอดส์โดยเน้นเรื่องการติดต่อ อาการและการแสดง การรักษาและการป้องกันโรคเอดส์โดยสอดแทรกในวิชาต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรเปิดโอกาสไว้ในรายวิชาดังต่อไปนี้ เช่น จุลชีววิทยาและปาราสิตวิทยา การควบคุมและการป้องกันโรค การดูแลสุขภาพสภาพด้วยตนเอง เพราะนักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษาต้องเป็นผู้สอนวิชาสุขศึกษาด้วย

2. วิทยาลัยพลศึกษาควรจัดสัปดาห์รณรงค์โดยจัดในรูปแบบผสมผสานกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ซึ่งให้ชื่อว่า "สัปดาห์ต่อต้านกามโรคและโรคเอดส์" โดยให้สถานบริการสาธารณสุขที่เกี่ยวข้องดำเนินการจัดขึ้นพร้อมกันทั่วประเทศ

กิจกรรมดำเนินงานสัปดาห์ต่อต้านกามโรคและโรคเอดส์ ได้แก่

1. การเผยแพร่และประชาสัมพันธ์สัปดาห์ต่อต้านกามโรคและโรคเอดส์
2. จัดนิทรรศการในวิทยาลัยพลศึกษา โดยมีกิจกรรมดังนี้
 - จัดบอร์ดแสดงนิทรรศการโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์
 - ตั้งกล่องจุลทรรศน์ดูเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ต่าง ๆ
 - ฉายสไลด์ประกอบเสียงอัตโนมัติและวิดีโอ
 - บริการตรวจเลือด
 - กลุ่มเลือด (Blood group)
 - ค้นหาโรคซิฟิลิส
 - ตรวจหาการติดเชื้อเอดส์ (ELISA)
 - เชิญวิทยากรจากสภาอากาศไทย โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ มาบรรยาย
 - การแสดงบนเวที
 - การแข่งขันตอบปัญหา
 - โต้เวทีหรือจัดอภิปราย
 - ให้คำปรึกษา แนะนำ และตอบถามปัญหา

- เผยแพร่เอกสารโปสเตอร์
- ประกาศผลการประกวดภาพวาด และเผยแพร่ภาพชนะการประกวด
- ประเมินผลการจัดนิทรรศการ

3. ในด้านการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษา ซึ่งอยู่ในระดับดีแล้วนั้น ยังมีนักศึกษาบางคนมีพฤติกรรมไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะในเรื่องการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นต้องมีการรณรงค์ในเรื่องการใช้ถุงยางอนามัยในสถานศึกษา ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางดังต่อไปนี้

3.1 ควรให้สุขศึกษา แนะนำ ชักจูง เน้นในเรื่องความรู้เรื่องถุงยางอนามัยที่ถูกต้อง คุณประโยชน์ ตลอดจนสร้างทัศนคติที่ดีต่อถุงยางอนามัย รวมทั้งวิธีเลือกซื้อตัวหมุดอายุข้างของก่อนซื้อถุงยางอนามัย อันจะทำให้ถุงยางอนามัยมีประสิทธิภาพในการป้องกันโรคได้ผลมากยิ่งขึ้น โดยเชิญวิทยากรจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาบรรยายเรื่องโรคเอดส์เป็นประจำทุก 3 เดือน ทั้งในวิทยาลัยพลศึกษาและในหอพัก

3.2 ครูผู้ปกครองหอพักควรจัดนิทรรศการ เรื่องการใช้ถุงยางอนามัยในหอ และแจกถุงยางอนามัยฟรี และกระตุ้นให้นักศึกษาชายพกติดตัวตลอดเวลาเพื่อใช้ในยามที่ต้องการ

3.3 บริการให้คำปรึกษาแนะแนวเกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์และการใช้ถุงยางอนามัยเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม โดยแยกเป็นกลุ่ม เฉพาะนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง

4. ในด้านการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักศึกษาด้านยาเสพติด ปัญหา โสเภณี รัฐบาล คณะกรรมการรัฐมนตรีฝ่ายสังคม ทบวงมหาวิทยาลัย กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงศึกษาธิการและวิทยาลัยพลศึกษา ตลอดจนองค์กรด้านเอกชนต่าง ๆ ควรมีนโยบายที่เด่นชัดและมีมาตรการดำเนินการอย่างต่อเนื่องในด้านปัญหายาเสพติด และปัญหาโสเภณี

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาให้ลึกลงในกลุ่มที่มีความเสี่ยงมากเป็นพิเศษ เช่น กลุ่มยาเสพติด กลุ่มรักร่วมเพศ โดยดูปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. ควรศึกษาหากวิธี ที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ เช่น พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มเสี่ยงอื่น ๆ
3. มโนทัศน์เกี่ยวกับโรคเอดส์ของอาจารย์ในวิทยาลัยพลศึกษา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย